

MINDY MEJIA

AMIT CSAK AKARSZ

Dream
válogatás

A végzős gimnazista lányt, Hattie Hoffmant egy nap holtan találják Pine Valley kisvárosának egyik elhagyatott istállójában. Hattie kiváló tanuló volt, a szülei jó kislánya és a város megbecsült lakója. Miután szörnyű bűncselekmény áldozata lesz a gimnáziumi színielőadás éjszakáján, tragikus halála felfordulást okoz a kisvárosi közösség életében. Del Goodman, a helyi seriff, aki mellesleg a Hoffman család jó barátja, eltökéli, hogy minden áron felkutatja a gyilkost, ám a bűntény felderítése során egyre több megválaszolatlan kérdéssel szembesül. Az első számú gyanúsított Peter Lund, a gimnáziumi irodalomtanár, aki Hattie-vel egy titkos viszonyba menekült széthulló házasságából. De hamarosan kiderül, hogy Hattie kiváló színészi képességeit a színpadon kívül is kamatoztatta.

De hol húzódik a határ az ártatlanság és a bűnösség között, az önazonosság és a megtévesztés között? Vajon a szerelem önmagunk megismeréséhez vagy önmagunk lerombolásához vezet?

Mindy Mejia a Hamline Universityn szerezte diplomáját. A minnesotai farmercsaládból származó író nő most Minneapolisban él férjével és két gyermekével.

Az írói hitvallása: „Azért írok, mert hiszek a fantáziám realitásában, és a kitalációim igazságában.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.mindymejia.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy hihetetlenül lebilincselő és magával ragadó pszichothriller. Gillian Flynn Holtodiglan című regényének rajongói falni fogják ezt a könyvet.”

InStyle

„Az olvasók biztosan elgondolkoznak majd ezen a karakterek által vezérelt történeten, amely titkos vágyakba és ismeretlen, rejtőzködő személyiségekbe ad betekintést.”

Goodreads

„Mindy Mejia regénye oldalról oldalra újabb izgalmas, sokkoló, megoldásra váró kérdéseket, bonyodalmakat és csavarokat tartogat. A három nézőpontból elmesélt történet izgalmas és pergő olvasmány.”

Booklist

„Ez a regény egyesít egy szakértelemmel megkomponált detektívregényt, és egy lebilincselően izgalmas krimi. Briliáns cselekmény, tökéletes kivitelezés.”

Publishers Weekly

„Egy kísértetiesen félelmetes, fojtogató feszültséggel teli történet, amely lassan és öntudatlanul is a bőröd alá kúszik, amíg csak véget nem ér.”

The Wall Street Journal

„Briliánsan megrajzolt, emlékezetes és függőséget okozó csavarokkal tűzdelt mű. Mindy Mejia feszes írásmóddal tár fel egy halálos szerelmi szálát, egy egyéniséget és sok manipulációt.”

Kirkus Reviews

Dream
válogatás

MINDY MEJIA

**AMIT
CSAK
AKARSZ**

— részlet —

HATTIE

2008. március 22., szombat

POCSÉK ÉRZÉS VOLT menekülni.

Ott álltam, pontosan azon a helyen, amelyről annyit álmodtam a matekórak alatt, pontosan az indulásokat jelző tábla előtt Minneapolis repülőtérén, és minden egy az egyben olyan volt, amilyennek elképzeltem. Az utazóruháimat viseltem: fekete cicanadrág, lapos balerinacipő, és egy bő, krémszínű felső, amelynek most a zsebébe süllyesztettem a kezemet, és a szabása miatt a nyakam még a szokásosnál is vékonyabbnak és hosszabbnak tűnt. Nálam volt az a gyönyörűséges, valódi bőr utazóbőröndöm, és elég pénz volt a pénztárcámban ahhoz, hogy elrepüljek, ahová csak szeretnék. Bárhova mehettem volna. Bármit tehettem volna. De akkor miért éreztem mégis úgy, mintha csapdában lennék?

Hajnali háromkor osontam ki a házból. Hagytam egy cetlit a konyhapulton, amire csak ennyit írtam: „Nemsokára jövök. Puszi, Hattie.” A „nemsokára” itt persze annyit jelentett, hogy onnantól fogva bármikor. Lehet, hogy tíz év múlva. Ki tudja? Talán sohasem múlik el ez a fájdalom. Talán soha nem tudok elég messzire elmenni. A „puszi, Hattie” rész egy kissé túlzás volt. A családomban nem volt szokás ilyen búcsúüzeneteket hagyni, de így még ha valaki netán gyanakodni kezdett volna is, arra álmukban sem gondolnak, hogy átrepülök az ország másik felébe.

Szinte ott csengett a fülemben anyám hangja: *„Ez egyáltalán nem vall Hattie-re. Ott van neki Pete, alig két hónap van hátra az érettségiig, és az iskolai színjátzó körben Lady Macbethet játssza. Emlékszem, mennyire örült, amikor megkapta azt a szerepet.”*

Elnyomtam magamban ezt a képzeletbeli hangot, és újra végigolvastam az induló gépek célállomásainak listáját, remélve, hogy az előre elképzelt vidámság fog el, miután végre elhagyhatom Pine Valley-t. Életemben még csak egyszer ültem repülőn, amikor Phoenixben meglátogattuk a rokonokat. Emlékszem, milyen sok gomb meg jelzőfény volt az üléseknél, és hogy a végé olyan volt, mint egy úrhajón. Szerettem volna venni valamit a légiutas-kísérő büfékocsijáról, de anyának gyümölcsös cukorka volt a táskájában, és más ennivaló nem volt, kivéve a sós mogyorót, amiből nem kaptam. Greg tudta, hogy nem szeretem a mogyorót, ezért elvette az én adagomat is. Az út hátralevő részében dühös voltam, mert biztosra vettem, hogy a repülőn osztott mogyoró nekem is ízlett volna. Ennek már nyolc éve.

A mai lesz életem második repülőútja, egy új élet felé.

És ha lett volna szabad hely bármelyik járatra a New York-i La Guardia vagy JFK repülőterekre, akkor nem állnék itt ilyen szerencsétlenül és bénultan. Pont ez volt a gond azzal, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatároztam, húsvét előtt egy nappal fogok elszökni otthonról. A repülőtér úgy festett, mint egy áruház a leárazások idején: a biztonsági vizsgálat előtt kigyózó sor kanyargott. Az egyetlen szabad hely New York felé egy hétfő reggel 6-kor induló járatra volt, márpedig annyit nem akartam várni. Túl távolinak tűnt. Még ma el kellett hagynom ezt az államot.

Elmehettem volna Chicagóba, de az túl közel volt. Túl „középnagyati”. Úristen, miért nincs egyetlen egy hely sem a New York-i gépre? Pontosan tudtam, melyik busszal kellene elmenni a repülőtérről, hol szállnék meg, mennyiért és hogyan jutnék el onnan a legközelebbi metrómegállóig. Órákat töltöttem

azzal, hogy az interneten New York City térképét böngésztem, és mindent a fejembe véstem. Olyan hosszú ideig néztem a várost, hogy szinte úgy éreztem, mintha már ott lakték. Mi sem tűnt természetesebbnek, mint hogy ma reggel, miután eljövök otthonról, egyenesen arra veszem az irányt. Most viszont itt roskolok az indulásokat jelző tábla előtt, egy másik alternatívát keresve úti célként. Nem volt közvetlen járat New Yorkba. Egy olyan várost kellett választanom, ami lehetőleg közel van hozzá. Volt egy gép 2:20-kor Bostonba. Vajon milyen messze lehet Boston New Yorktól?

Bár tudtam, hogy butaság, mégis folyton az ajtók felé pillantgattam, és figyeltem, hogyan áramlik a tömeg a bejáraton, csomaghegyekkel, kulcsokkal és pénztárcával megpakolva. De értem senki sem jött, senki sem akart megállítani. Még azt sem tudták, hogy egyáltalán itt vagyok. De ha netán mégis tudnák, vajon érdekelné bárkit is? A szüleimen kívül a világon senki sem szeretett annyira, hogy felkerekedjen, és a nevemet kiabálva átrohanjon azon az ajtón, kétségbeesetten igyekezve megtalálni engem, mielőtt még elmennék.

Próbáltam visszafojtani a sírást, ahogy a Bostonba induló gép jegyeladó pultjához léptem. Egy napbarnított bőrű, kissé pimasz nő közölte velem, hogy már csak egyetlen hely maradt a turistaosztályon.

– Megveszem azt a helyet.

A jegy hétszázhatvan dollárba került, ami több volt, mint amit életemben bármire is kiadtam volna, kivéve a számítógépemet. Áadtam a nőnek a jogosítványomat, és nyolc darab ropogós százdolláros bankót abból a szörnyű boríték-ból, amivel ez az egész kálvária kezdődött. A borítékban két bankjegy maradt. Rámeredtem a pénzre: a bankók kicsinek és magányosnak tűntek abban a hatalmas, fehér borítékban. De mégsem bírtam áttenni a pénztárcámba. Azért a pénzért, amit abban tartottam, keményen megdolgoztam, és nem akartam, hogy hozzáérjen a boríték tartalmához. Újra lehangoltság fo-

gott el, szinte meg sem hallottam, amit a mellettem álló nő mondott.

– Hölgyem? – hajolt közelebb, így próbálta felhívni magára a figyelmemet.

Egy férfi állt mellette, és ahogy rám néztek, olyan volt, mint amikor azt álmodom, hogy a tanár kérdéseket tesz fel nekem, és én azt sem tudom, hogy egyáltalán volt valami házi feladat.

– Miért utazik ma Bostonba? – kérdezte a férfi. Ránézett a mellettem álló kisebb bőröndre.

– Teadélutánra megyek – feleltem, és azt hittem, jó poén, de egyikük sem nevetett.

– Van magánál másik igazolvány?

Kutatni kezdtem a tárcámban, és előhúztam a diákigazolványomat. A férfi megnézte, aztán a monitorra pillantott.

– A szülei tudják, hogy merre jár?

Ettől kicsit pánikba estem, habár tudtam, hogy jogilag már felnőttnek számítok. Eszembe jutott néhány mentő gondolat. Mondhatnám azt, hogy a szüleim már Bostonban várnak rám, vagy csak az apukám. Elvált az anyukámtól, ő küldte a pénzt az utolsó pillanatban, hogy töltsen vele a húsvétot. Vagy bedobhatnám egyenesen az árvagyerek-sztorit. Csakhogy a könnyeim megállítottak. Az érzelmek fojtogatni kezdték a torkomat, és tudtam, hogy nem leszek képes hazudni, főleg úgy, hogy már gyanút fogtak, ezért inkább hagytam, hogy eluralkodjanak rajtam.

– Miért nem törődnek a maguk dolgával? – fakadt ki dühösen egy utas.

Az ilyen jelenetekhez a repülőtér egész jó színpadnak tűnt. Mögöttem zúgolódni kezdtek az emberek, és figyelték, mi történik.

– Nézze, Hoffman kisasszony, vannak bizonyos protokollok, amiket egy aznap vásárolt készpénzes jegy esetében követnünk kell, különösen, ha egyirányú jegyről van szó. Meg kell kérnem, hogy jöjjön velem, amíg tisztázzuk a dolgot.

Azt már nem, nem hagyhattam, hogy bezárjanak valami biztonsági szobába, és felhívják a szüleimet, hogy még ezerszer rosszabb legyen ez a nap. Mi történik, ha kiderítik, honnan került elő az a pénzes boríték? Vajon rájönnének? Átnyúltam a pult felett, visszavettem a pénzt és az igazolványaimat.

– Nekem pedig azt kell kérnem, hogy dugja fel azt a jegyet a seggébe.

– Hívjam a biztonsági őrt? – A nő, aki közben lejjebb vett a pimasz hangnemből, felemelte a telefont, és a választ meg sem várva tárcsázni kezdett.

– Ne fáradjon, mert már megyek is. Nem látja? – Fogtam a bőrröndömet, megtöröltem a szemem a kézfejemmel, miközben izzadtan markoltam a gyűrött bankjegyeket.

– Nyugodjon meg, Hoffman kisasszony, és majd...

– Inkább ön nyugodjon meg! – vágtam közbe dühös pillanattal. – Nem vagyok terrorista. Sajnálom, hogy nem kell maguknak az én nyolcszáz dollárom azért a nyamvadt ülőhelyért Bostonba.

A sorban valaki hurrát kiáltott, de a többiek csak bámultak rám, ahogy elgurítottam a bőrröndömet, mintha csak azt próbálnám kigondolni, milyen bombát csempésszek fel a gépre.

Visszarohantam a parkolóba, és fogalmam sincs, hogy jutottam el a kocsimhoz vagy mikor fizettem ki a parkolást, mert mindenre csak foszlányokban emlékeztem. Hangosan dobogott a szívem. Minden pillanatban hátranéztem, annyira féltem, hogy egy biztonsági őrt utánam küldenek. Aztán, miután kijutottam a gyorsforgalmi útra, erőt vett rajtam a zokogás. Kis híján nekimentem egy furgonnak, annyira remegett mindkét kezem. Eltelt vagy fél óra, mire rádöbbsentem, hogy Pine Valley felé tartok. A testvérvárosok már eltűntek, és amerre csak a szem ellátott, mindenütt bevetetlen szántóföld terült el előttem.

Ez történik, amikor az ember hagyja, hogy függjön valakitől. Ilyen romhalmaz leszel, amikor engeded, hogy beleszeress valakibe. Pedig annyira boldog voltam – és teljesen szabad –,

amikor tavaly ősszel elkezdtem a gimiben az utolsó évetem. Most pedig nem vagyok más, mint egy nagy rakás szerencsétlenség. Olyan lány lett belőlem, mint akiket mindig is utáltam.

A kocsiban hirtelen elhallgatott a rádió, és villogni kezdtek a műszerfal fényei. Pánikba estem, ahogy sebesen hajtottak el mellettem az autók. Amint megláttam egy közeledő kijáratot, gyorsan letértem egy kavicsos útra, amely két szántóföldet szelt ketté, levettem a lábam a gázpedálról, és hagytam, hogy megálljon az autó. Amikor az automata sebességváltót parkoló módba kapcsoltam, felköhögött a motor, majd teljesen meghalt. Indítottam egyet. Semmi. Lerobbantam a senki földje közepén.

Ráborultam a mellettem lévő ülésre, és addig zokogtam a szűrős üléshez, amíg rosszul nem lettem, aztán kibotoráltam a kocsiból, odaléptem egy árokhoz, és kávé meg gyomorsavat hánytam a földre, mivel más nem maradt a gyomromban.

A földeken hűvös szél söpört végig. Felszárította a homlokomra kiült verejtéket, és egy kicsit jobban lettem tőle. Elmásztam a hányás mellől, majd leültem az árokpartra, miközben éreztem, hogy a nedves talajtól hideg lesz a nadrágom és a bugyim.

Sokáig ültem ott, olyan sokáig, hogy már nem is éreztem a hideget. Elég ideig ahhoz, hogy a könnyeim felszáradjanak, és valami mást kezdjek el érezni.

Teljesen egyedül voltam, csak a kocsik hajtottak el mellettem az úton, és életemben először most éreztem úgy, hogy sehol máshol nem lennék szívesebben abban a pillanatban. Nem akartam egy szűkös repülő ülésén szorongani és egy ismeretlen város felé repülni, ahol nincs hová mennem, miután leszállt a gép. Nem akartam a színpadon állni, ahol minden mozdulatomat lesi a közönség. Nem akartam az ágyamon feküdni, amíg anya a konyhában olyan vacsorát főz, amit nincs gusztusom megenni. Volt valami végtelenül megnyugtató a körülöttem

lévő kietlenségben, ahogy az üres szántóföldeken csupasz fák magasodtak, és a tájat néhány utolsó, makacs hófolt tarkította.

Senki sem tudta, hogy itt vagyok. És ez a tény egyszerűen csodásnak tűnt. Mondogathattam volna ezt egész életemben mindenkinek, akivel találkoztam – *senki sem tudja, hogy itt vagyok* –, ők csak nevettek és a szemüket forgatták volna, aztán jött volna a barátságos hátba veregetés. „*Aha, persze!*” – mondanák, pedig igaz lett volna. Egész életemben valamilyen szerepet játszottam, mindig az voltam, aminek mások látni akartak, és mindig másra figyeltem, holott egész idő alatt úgy éreztem, hogy pontosan ezen a helyen vagyok: egy kietlen, végtelen préri szélén, összegömbölyödve, ahol egyetlen lélek sem lát. Ahogy ott ültem, hirtelen minden világos lett. Minden a helyére került, mint amikor a filmekben a főhősnő rájön, hogy szerelmes abba az idéetlen pasasba, vagy amikor megvalósít egy esélytelennek tűnő amerikai álmot, és a zene felhangosodik, ő pedig teljes határozottsággal kilép egy ismeretlen szobából. Minden pont olyan volt, csak épp nem szólt hozzá filmzene. Még mindig a semmi közepén ültem egy árokparton, de belül hirtelen minden megváltozott.

Újra hallottam anyám hangját. Eszembe jutott, amit az előző este mondott, amikor éppen a vállán zokogtam ki magam, és semmi másra nem figyeltem.

„*Ideje lejönnöd a színpadról, drágám*” – mondta. „*Nem játszatsz szerepet egész életedben mások előtt. Mert az emberek ki fognak használni. Ismerned kell magadat, és kitalálni, hogy mit akarsz. De helyetted nem tudom megtenni. Senki más nem tudja megtenni, csakis te.*”

Pontosan tudtam, hogy ki vagyok – talán életemben most először –, pontosan tudtam, mit akarok, és mit kell tennem ahhoz, hogy elérjem azt. Minden világossá vált. Mint amikor az ember egy álomból ébred, ahol azt gondolta, minden valóságos, de hirtelen kiélesedik előtte a való világ. Felkeltem, és készen álltam rá, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljak ettől

a szerencsétlen, zokogó csajszitól. Csakhogy végre elkotródott innen!

Kinyitottam a bőröndöm, és előtűrtam belőle Gerald régi videokameráját. Elővettem, felraktam a kocsi tetejére, és lenyomtam a felvétel gombot, majd megálltam a monitorral szemben.

– Na, sziasztok! – Megtöröltem a szemem, és vettem egy mély levegőt a rekeszizmomba, ahogy Gerald tanított rá. – Most innen jelentkezem. A nevem Henrietta Sue Hoffman.

Mire a Pine Valley-i történet végére értem, senki sem felejtette el, hogy ki is vagyok.

DEL

2008. április 12., szombat

A HALOTT LÁNY ARCCAL felfelé, elhagyatottan feküdt Ericksonék istállójának sarkában, félig lebegve a tó vizében, amely elárasztotta a besüllyedt padló legalacsonyabban fekvő részét. Keze a törzsén pihent egy fodros, vérfoltos ruha felett, a szegélye alól kilógtak csupasz lábai, amelyek a vízben áztak – a lány derekához közelebbi részei vastagra feldagadtak, mint két manátusz egy piszkos lagúnában. A felsőtestnek mintha semmi köze nem lett volna a lábakhoz, mintha önálló életet élt volna. Láttam már életemben több összekaszabolt holttestet és vízi hullákat is, de így, a két rémséget együttesen, ugyanazon a testen még soha. Habár az áldozat arca túlságosan meg volt csonkítva ahhoz, hogy azonosítani lehessen, az utóbbi napokban az egész megyében egyetlenegy eltűnt lányt regisztráltak.

– Ez csak Hattie lehet – szólalt meg Jake, a helyettesem.

A diszpécser a legfiatalabb Sanders fiútól kapott hívást, ő talált rá a lány holttestére, amikor egy másik lánnyal belopóztak ide. Közvetlenül az elferdült ajtó előtt friss hányás terült el, bizonyára az egyikük itt okádta ki magát, mielőtt még kirohanhatott volna. Talán a hányás vagy a hullaszag tette, nem tudom, de Jake öklendezni kezdett, amikor először beléptünk. Ilyenkor általában gúnyt űzők belőle, de most nem tettem. Ilyen látvány mellett képtelen voltam rávenni magam.

Lecsatoltam az övemről a fényképezőgépet, és elkezdtem fotózni – többféle szögből, közelebbről és távolabbról –, közben pedig vigyáztam, nehogy belecusszanjak a tócsába a lány mellé.

– Még nem tudhatjuk biztosan, hogy ez Hattie. – Igaz, hogy elfogott egy hirtelen megérzés, de közben be kellett tartani a protokollt.

Ahogy beléptünk az ajtón, azonnal hívtam a bűnügyi labort a városban, és kértem egy törvényszéki orvos-csapatot, hogy gyűjtsenek be minden fellelhető bizonyítékmaradványt. Talán még egy óránk maradt, mielőtt ideérnek.

– Mégis ki más lehet? – Jake megkerülte a lány fejét, közben ügyelt a lépéseire.

Közelebb hajolt, és láttam, ahogy az agya átkapcsol zsaru üzemmódba.

– Nem tudjuk biztosan azonosítani ilyen arccal, főleg, hogy már erősen felpuffadt. Nincs rajta gyűrű vagy bármilyen ékszer. Semmilyen látható tetoválás.

– És a táskája? Soha nem láttam még lányt táska nélkül.

– Talán elvitték.

– Elég pokoli hely egy rablógyilkossághoz.

– Ne szaladjuk ennyire előre. Előbb azonosítani kell. – Leguggoltam a holttest elé. Kesztyűbe bújtatott kezemmel szétnyitottam az ajkait, és láttam, hogy a fogazata sérülésmentes.

– Úgy látom, hogy fogsorminta alapján azonosítható lesz.

Jake megnézte a zsebeit, de semmit sem talált.

– A halál oka nagy valószínűséggel késszúrás – mondtam, ahogy felemeltem az egyik kezét, és megláttam a kés nyomát valamivel a szíve fölött.

– Nagy valószínűséggel? – horkant fel Jake.

Nem foglalkoztam vele, csak kicsit feljebb emeltem a lány karját, hogy megnézzem, meddig fehér a bőre, és hol kezd el vörösödni.

– Látod ezt itt? – mutattam a két színt elválasztó csíkra. – Itt már beállt a hullamerevség. Amikor a vér már nem áramlik,

a gravitáció lehúzza, és a legalacsonyabb ponton gyűlik össze. Ebből lehet megmondani, hogy a holttestet elmozdították, mivel ennek a vörös résznek alul kellene lennie. – Ellenőriztük még néhány területen a lány testén. – Ahogy elnézem, nagy valószínűséggel ez lesz a gyilkosság elkövetésének helyszíne. – Tovább néztem a csíkot, és megpróbáltam úgy szemlélni a holttestet, mintha csak egy lenne a sok tetem közül. Több százat láttam már, többnyire Vietnamban, de most szívesebben mentem volna vissza oda, csak hogy ne kelljen azon gondolkodnom, kié lehet ez a szétroncsolt test.

Megmutattam Jake-nek a nyomó tesztet.

– Ha finoman megnyomod az ujjaddal a bőrt és kipirosodik, akkor még nem telt el fél nap a halál beállta óta.

– Vagyis a vér tizenkét óra után süllyed le.

– Aha. – Kesztyűbe bújtatott ujjam alatt a bőr fehér maradt. Nem gyúlt fel a bőr alatt a vér. Vagyis a lány már legalább kora reggel óta itt lehetett.

A padló figyelmeztetően megnyikordult, mire mindketten hátraléptünk. – Ez a hely mindjárt a fejünkre szakad.

– Nem hiszem. Legalább tíz éve áll már így ez az istálló.

Nyaranta szinte minden hétvégén láttam ezt az épületet, amikor a Crosby-tó keleti partján horgásztam, és a naphalak vadul cikáztak a víz felszíne alatt.

Habár enyhe túlzás lenne azt állítani, hogy láttam. Inkább csak tudtam, hogy itt van, éppolyan iránypontként szolgálva a horgászoknak, mint a tó másik oldalán álló szabadstrand, de ki tudja, mióta nem álltam meg, hogy benézzek ebbe a rozoga Erickson-istállóba. Így van ez mindennel, ami a közeledben van. Lars Erickson huszonkét évvel ezelőtt hagyta itt ezt az épületet, amikor a tópart nagy részét eladta a városnak, és új istállókat épített az ingatlan másik oldalán álló kész panelekből épült háza mellé, jó egy mérföldnyire innen. Ebben a rozoga épületben nem volt más látogató, csak az esőzésektől megáradó tó vize, meg néhány tini, mint a Sanders fiú, akinek szüksége

volt egy helyre, ahová eljöhettek a barátnőjével szexelni meg elszívni néhány jointot.

Ennek a helynek az egyetlen előnye az eldugottsága volt. Egy hatalmas, hússzor harminc méteres teremből állt, és a szarufák között semmi sem maradt, csak néhány kisebb szénakupac-maradék leghátul, amelyet félig elnyelt a tó vize. A másik végében volt még egy széles duplaajtó, meg a falon néhány tátongó lyuk az ablakok helyén.

Mivel idén tavasszal rengeteget esett, és az évszakhoz képest korán elkezdett olvadni a hó, a talajvíz szintje úgy megemelkedett, hogy a padló negyedét ellepte. Mindenütt elszórt cigarettacsikkok és üres cigisdobozok heverték, itt-ott néhány átlátszó műanyag zacskóval meg óvszerrel.

Jake követte a tekintetemet.

– Gondolod, hogy itt lehet a fegyver, amivel elkövették?

– Ha itt van, a nyomozócsapat majd megtalálja. Elég alaposak. – Néhány megyének volt saját bűnügyi laborja, egész csapatnyi analitikusok és nyomozók, de nekünk nem állt mindez a rendelkezésünkre. Itt csak kisebb vétségeket követtek el, rendszerint droggal kapcsolatos vagy otthoni bántalmazási ügyeket, de semmi olyat, ami nagyobb létszámot indokolt volna. Több mint egy éve nem hívtam fel a fiúkat Minneapolisban, hogy segítséget kérjek.

– Ha viszont nem Hattie, akkor csak valami átutazó lehet. Öt megye közül egyben sem jelentettek eltűnt személyt.

– Ebbe Rochestert is belevetted?

– Hm – ezen eltűnődött.

– Menj, nézd meg, találsz-e valamit a bejáratnál! – A kezébe nyomtam a fényképezőgépet, és visszakúsztam a víz pereme felé. Most, hogy Jake nem volt mellettem, alig nyikorgott a padló – hozzá képest inkább kis termetű voltam, csontosra és inasra farigcsált a harminc szolgálatban töltött év. Leguggoltam a lány mellé, és az államot egyik kezembe fektetve tanakodtam, mi lehet, amit még nem láttam. Az arca holtápadtra fehéredett, és

kissé jobbra fordult. A szemgödrébe, amelyben alvadt vér gyűlt össze, beleragadt néhány hajszál. A vágások főként a szemét és az arcát érték, és többnyire rövid sebeket okoztak, eltekintve egyetlen hosszú, átlós vágástól, amely az állkapocs és a halánték között húzódott. Mint egy felkiáltójel. A test többi része aránylag tiszta maradt, csak egy szűrt seb látszott a mellkasnál.

Átpillantottam Jake-re, hogy biztosan ne hallja, amit mondok, majd közelebb hajoltam.

– Henrietta? – Mindig kiborította, amikor a teljes nevén szólítottam, és pontosan ez volt az oka, hogy gyakorlatilag tizennyolc éven át így tettem. Attól a naptól fogva, hogy hazahozták a kórházból, csupasz feje köré csavart csipkeszalaggal, mindenki csak Hattie-nek szólította. Ez az emlékkép csaknem kizökkentett, így gyorsan megköszörültem a torkom, és meggyőződtem arról, hogy Jake még mindig nem figyel, majd kimondtam azt a nevet, amit soha nem használtam, hogy felhúzhassam. – Hattie?

Semmilyen reakciót nem vártam; sem azt, hogy felröppen egy galamb vagy jelez Isten, sem bármit, de időnként muszáj az embernek hangosan kimondania valamit, hogy megfigyelje, milyen hatása van a szavainak, milyen ösztönöket ébreszt fel benne. Ezek a szavak késszúrásszerűen hasítottak belém. Rámeredtem a lány tetemére, hosszú, barna hajára, és az időjáráshoz képest túlságosan rövid ruhájára. Akármit is mondtam Jake-nek, ezek a részletek már a belépéskor pontosan elárulták, ki feküdt a földön.

Amikor Bud ma reggel bejött az irodámba, és elmondta, hogy Hattie-t be akarja jelenteni eltűntként, mindketten tudtuk, hogy megszökött. Az a lány soha, semmire sem vágyott jobban, mint elhagyni ezt a várost, de Bud felesége nem tudta elhinni, hogy tényleg megteszi. Hattie a hétvégén főszerepet játszott volna az iskolai színdarabban, ezért Mona egy pillanatra sem hitte, hogy bárhova is elmenne, mielőtt az előadást befejezi. Valami Shakespeare-darab volt. Mona azt is elmondta,

hogy Hattie nem szökne meg az érettségi előtt két hónappal. Volt abban igazság, amit mondott, miközben azt is tudtam, hogy egy tinédzser lány józanságára nem lehet biztosan fogadni. Szétküldtem a szokásos riasztást, amit eltűnt személyek esetén szoktunk, de közben biztosra vettem, hogy Bud és Mona a jövő héten kapnak tőle egy e-mailt, amelyben közli, hogy Minneapolisba vagy Chicagóba ment.

Most, hogy feltételezhetően itt feküdt előttem a horgász haverom lányának maradványa, szörnyű kérdés kezdett felderengeni bennem, olyan kérdés, amely Bud életét éppolyan könnyedén felforgathatja, ahogyan nem messze innen a halainkat beleztük ki.

Vajon ki gyilkolhatta meg Hattie Hoffmant?

Mire megérkezett a bűnügyi helyszínelő csapat, és a mentő is átjutott az istállóig vezető gazzal benőtt úton, hogy elvigye a holttestet, már vagy két tucatszor csörgött a telefonom. Az egyetlen hívás, amit fogadtam, Brian Haeffnertől, Pine Valley polgármesterétől jött.

– Igaz a hír, Del?

Félreálltam az útból, amíg a helyszínelők végigpásztázták az egész istállót, akár a hangyák egy piknikasztalt.

– Igen, igaz.

– Baleset volt? – kérdezte Brian reménykedve.

– Nem.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy egy gyilkos rohangál szabadlábbon?

Kimentem az istállóból, és köptem egyet magam elé – próbáltam megszabadulni a számban érzett hulláztól. A tó felé vezető enyhén kanyargós út fűvén nem láttam nyomokat.

– Inkább úgy mondanám, hogy van egy megoldatlan gyilkossági ügyünk, aminek az áldozatát még nem azonosítottuk, és egyelőre ez minden, amit mondhatok.

– Tartanod kell egy sajtótájékoztatót. Az állam összes hírcsatornája hívni fog.

Brian szeretett túlzásokba esni. Bizonyára kap majd néhány hívást a helyi *County Gazette* laptól. Valójában inkább a feleségét akarta mindenről tájékoztatni, hogy aztán az továbbadhasa a pletykát Sally kávézójában, ahol reggelente muffint süttött. Briannel elég régóta ismertük egymást, mivel mindketten hosszú ideje álltunk a közügyek szolgálatában. Választások alatt mindig egymást támogattuk, és Brian jó polgármester volt, de egy italnál többet soha nem tudtam vele meginni egy ültőmben. Folyton minden miatt sopánkodott, és mindig részletesen tudni akart minden ügyről meg a „bűnügyi trendekről”. Időnként egy izgatott kutyára emlékeztetett, amelyik nem bírja abbahagyni az ugrálást, és folyton a kezedet nyalja.

– Már hallottad a nyilatkozatomat, Brian. Majd közzéteszszük az áldozat nevét, miután sikerült azonosítanunk.

– De tudnom kell, hogy a város lakói veszélyben vannak-e, Del.

– Azt én is szeretném tudni.

Ezzel befejeztem a beszélgetést, mert az egyik mentős odalépett hozzám.

– Készen állunk rá, hogy elvigyük, seriff.

– Oké, én majd később megyek. Még meg akarok nézni itt néhány dolgot.

– Esetleg nyomokat? – kérdezte reménykedve a lány. Még soha nem láttam, valószínűleg nem a városban élt.

– A nyomoknak nincs túl sok értelmük – feleltem, miközben visszamentem az istállóba. – Vagy elkapjuk a fickót, vagy nem.

A bűnügyi helyszínelők mindent fiolákba és zacskókba tettek, ami nem volt leszögezve, és átkutatták az istálló víz alatti részének utolsó négyzetcentiméterét is. Találtak egy üres borosüveget, egy kerozinos lámpást, öt üres cigarettásdobozt, néhány gyufásdobozt, és három használt óvszert.

Néztem, ahogy rendőrségi szalaggal leragasztják az ajtót és az ablakokat. Közben odalépett hozzám Jake. – Nincs meg a kés, amivel elkövelték.

– Nincs bizony. – Megvártuk, amíg a csapat befejezi a munkát és elmegy. Találtak még néhány hajszálat, és az óvszereket is meg akarták vizsgálni, hátha találnak rajta DNS-mintákat. Ezen kívül mindent bezacskóztak és elvittek. A bizonyítékokat addig őrzik, amíg nem kérünk belőle valamit, vagy le nem zárják az ügyet.

Miután a kocsijuk eltűnt a láthatárról, csak a földeket kiszárító szél hangját hallottuk, meg időnként verébcsiripelést a tó felől. Így sokkal könnyebb volt gondolkodni.

– A lány az ajtótól távolabb eső sarokban feküdt.

– Tehát vagy beszorították abba a sarokba, vagy valaki ott talált rá. – Jake követte a gondolatmenetemet. Pontosan ezért választottam őt helyettesnek.

– A kezén nincsenek látható sebek vagy hegnyomok, vagyis nem küzdött sokat. – Elindultam az istálló ajtaja felé, és kifelé fordultam, mintha ki akarnék menni. A horizonton, amerre a szem ellátott, mindenütt üres szántóföldek terültek el, itt-ott néhány utolsó hófolttal. Az istállón kívül egyetlen háznak vagy épületnek sem volt nyoma. – Megöli, aztán kimegy, és elindul valamerre. Nem hagyja itt a kést. El kell tűnnie, és meg kell szabadulnia a fegyvertől meg a ruháitól.

Jake rámutatott a tó körül végigfutó ösvényre, amely a strand és a hajókikötő felé vezetett. – Az a legvalószínűbb. Arrafelé parkolt le, aztán ugyanarra ment vissza.

– Igen, de az is lehet, hogy a földeken hajtott át a főút felé, vagy Ericksonék háza mellett ment el a 7-es úthoz. Mindkettő nagyjából egy mérföldnyire van innen.

– De miért parkolt volna olyan messze? Nem tűnik logikusnak.

– Tényleg nem. De a gyilkosok legtöbbször ostoba. És általában nem tervezik előre, hogy meggyilkolnak valakit, vagyis nem gondolják végig a részleteket, sem hogy melyik a legjobb menekülőt.

Jake mormogott valamit az orra alá, hogy jelezze, nem tartja elképzelhetőnek a szántóföldeken áthajtó menekülést.

– Szükségünk lesz néhány kutyára, hogy végigmenjünk velük a földeken. Minden irányba egy mérföldet. Hívd fel Micket Rochesterben! És hozass egy hajót is a tóra, fémdetektorral felszerelve! Lehet, hogy a gyilkos menekülés közben bedobta a kést a vízbe.

– Ezzel egyetértek. Át kell fésülnünk a tavat és a partot.

Elhagytuk a helyszínt, aztán zötykölődve átvezettük a járőr-autókat Winifred Erickson házához. Jake onnan továbbindult a város felé, de én még becsengettem az ajtón. Semmi válasz. Ez persze nem jelentette azt, hogy nincs otthon senki. Az emberek errefelé azonnal kinéznek az ajtón, amikor megáll egy autó a házuk előtt, de Winifred nem így viselkedett. Gyakran hetekig be sem dugta az orrát a városba, és nem egyszer küldtek ki hozzá, hogy ellenőrizsem, nem zuhan-e le arccal előre a lépcsőről. Szinte mindig akkor nyitott ajtót, amikor már majdnem betörtem, ő meg megjelent néhány hajcsavaróval a fején, amelyekre rátekerte azt a maradék néhány ősz hajtincset, miközben a szájából kilógott az öreg Lars pipája, és azt kérdezte, tudom-e, mennyibe kerül egy ilyen ajtó, és vennék-e neki egy másikat. Néhány nappal később újra felbukkant a Main Streeten, és olyan barátságosan viselkedett, mint még soha. Amióta megölte a férjét, azóta lett ilyen furcsa.

Hagytam neki egy üzenetet a kutyás keresésről, aztán visszaindultam a városba. Mire visszaértem az irodába, égtek a telefonvonalak, de Nancy nem volt az asztalánál. A kávézóban találtam rá, ahol épp egy csésze kávé töltsz ki magának. Jake egy szendvicset falatozott, kezében a telefonjával.

– Éppen Rochesterre várok – mondta két harapás között. Jó volt látni, hogy a kölyök étvágyát nem vette el a megcsonkított holttest látványa.

– Nekem is töltenél egyet, Nancy?

– Ezek nem hagynak békén, Del. Jó húsz perccel azután, hogy kihívtak titeket a helyszínre, megállás nélkül csörögni kezdett a telefon.

– De ki hív? – kérdezte Jake.

– Mindenki, akit csak ismerek. Én persze csak annyit mondok nekik, hogy ne üssék bele az orrukat mások dolgába. De az újságírók is hívnak, meg Shel is telefonált, hogy megkérdezze, be akarod-e hívni.

Shel egyike volt a négy teljes munkaidőben foglalkoztatott seriffhelyettesünknek. A tizenkét fős irodai létszám nem tűnt elégségesnek egy gyilkossági nyomozáshoz.

– De hogy az ördögbe tudta meg ilyen hamar?

– Sandersék unokatestvére. Ők hívták fel, miután a fiú ha-
zaért.

– Nem, mondd csak meg neki, hogy ne jöjjön be. Jake majd kezeli a sürgős ügyeket.

– De nekem meg kell nyitnom az ügyről az aktát – tiltakozott Jake.

– Ezt az aktát én fogom megnyitni – mondtam.

– Én vezetem a nyomozórészleget, Del.

– És én vagyok a megyei seriff.

Nem szoktam fitogtatni előtte a rangjelzésem, és nem is tűnt túl boldognak, hogy most megtettem. De nem érdekelt. Ezt az ügyet én vezetem. Nancy követett az irodámba, és behozta a kávémat.

– Most húsz percre senkinek sem vagyok itt. És hírzárlat van ebben az ügyben. Senkinek sem szólhatsz egy szót sem, amíg engedélyt nem adok rá. Annyit megerősíthetsz, hogy találtunk egy női holttestet, akit késsel öltek meg. Ez minden.

– Ismersz, Del. Olyan vagyok, mint a fekete lyuk.

Indulni akart, de még visszafordult. – Tényleg olyan szörnyű?

Kikerestem egy számot a telefonomban, és felsóhajtottam. – És ennél csak rosszabb lesz.

– Sajnálom, Del. Majd előkészítem a sajtóközleményt, miután az azonosítás megtörtént.

Nancy bezárta maga mögött az ajtót. Felsóhajtottam, és ránéztem a falon lógó képre, amely engem ábrázolt egy húszkilós hallal a kezemben, amit a Michigan-tóban fogtam. Ez volt a legnagyobb fogás, amit egy édesvízi tóban valaha fogtam. Bud csak szörnyetegnek nevezte, aztán gyorsan megdöntötte a rekordomat, amikor másnap egy két kilóval nagyobb zsákmányolt. Jézusom! Lenyomtam a hívás gombot, nem akartam tovább húzni az időt.

Bud az első csengetésre felvette. – Ő az?

A fogaimat csikorgatva vettem egy mély levegőt. – Szóval már te is hallottad.

– Mona teljesen kiborult, nagyon aggódik. Mit tudsz biztosra?

– Még nem mondhatom meg, hogy ki az.

– Nem tudod, vagy nem akarod? – Bud kicsit sem emelte fel a hangját, de hallottam már őt így kérdezni a huszonöt év alatt, amióta barátok voltunk.

– Még nem tudom, Bud. Volt rajta... sérülés... az arcán, ezért nem tudtuk biztosra beazonosítani. – Bud nem szólt semmit, de tudtam, hogy próbálja megemésztetni, amit hallott, és a fejében megjelenő halott lány képe, aki akár a lánya is lehet, egyre csúnyábban fest.

Bud elmondása alapján Hattie-t péntek este látták utoljára, az iskolai színdarab főpróbája után. Bud és Mona mindketten

elmentek megnézni, utána odamentek hozzá gratulálni, és megkérték, hogy ne érjen haza túl későn. Hattie azonban nem ért haza.

– Nem emlékszel, hogy mi volt rajta tegnap este, Bud?

– A jelmeze, egy ruha.

– Nyári ruha?

– Nem, egy fehér ruha, vérfoltokkal tele. Művérrel megfestve.

És volt a fején egy korona is.

– Talán átöltöztetett, mielőtt elment?

– Lehet.

– És nem volt egy sárga, fodros nyári ruhája?

– Fogalmam sincs. – Bud megkérdezte Monát. Hallottam, ahogy halk, feszült hangon beszélnek.

– Nem, Mona azt mondja, nem volt. – Szinte megkönnyebültnek tűnt a hangja. Én azonban nem osztottam ezt az érzést.

– Hmm. És még mindig nem emlékeztek, kivel jöhetett haza a suliból?

– Mona sokáig úgy gondolta, hogy csakis Portia hozhatta haza. Ő is szerepelt a darabban, de megkérdeztük, és állítólag az előadás után nemigen látta Hattie-t.

– Oké, Bud. Lenne egy kérésem: szeretném, ha elküldenéd Hattie fogászati röntgenfelvételét az irodámba. Majd Nancy elmegy egy nyomtatvánnyal, és ígérem, hogy neked szólok elsőnek, ha beazonosítottuk az áldozatot.

Ez kissé bizonytalan ígéretnek hangzott, de gyorsan letette a telefont.

Mielőtt még végiggondolhattam volna, mit mondtam nemrég a legjobb barátomnak, felhívtam Rochestert, és megtudtam, hogy a boncolást holnap reggel már el is végzik. Nem számított, hogy holnap vasárnap van, a hullaházakban nem volt szünnap.

Amíg Nancy elvégezte a papírmunkát és elrendezte a fotókat, megnyitottam egy aktát Jake hiperszuper szoftvere segítségével, amitől sokkal nehezkesebbé vált a munka. De most nem volt időm dühöngeni emiatt. Miután végre sikerült előcsalnom

azt az átkozott táblázatot, beírtam az összes adatot, amit tudtunk. Nem volt túl sok.

Női holttest.

Fehér.

Szúrt sebek és lehetséges trauma nyomai.

A holttestre két helyi fiatalkorú talált rá az egykori Erickson-istállóban, 2008. április 12-én, szombaton, délután 4 óra 32 perckor.

Nyeltem egy nagyot, és az államot vakargattam, miközben az üres mezőkre meredtem. Hosszú idő óta először éreztem úgy, hogy aggaszt, amit ide be kell majd írnom. Wabash Countyban nem gyilkolnak csak úgy, minden ok nélkül tini lányokat. Errefelé nincsenek fegyveres támadások, sem dühös iskolai ámokfutók, akik halálra lönek mindenkit. Az a sok örült nagyvárosi baleset egészen távol állt tőlünk, éppen ezért maradt itt sok fiatal, aki itt nőtt fel. Persze az üzletek kirakata Pine Valley-ben félig volt csak feltöltve. Mikor a takarmány ára lement, nem mindenki tudta fizetni a jelzáloghitele részleteit, de attól még szoros közösségben éltünk. Itt még számított minden emberélet. Csakhogy valami más is számíthatott, amikor egy lányt csak úgy, a semmiből az Erickson-istállóba csalt valaki. És bármi is volt az, valaki másnak is fontos lehetett, olyannyira, hogy még ölni is képes volt miatta.

Későre járt, ezért gyalog indultam haza, de a jó ég tudja, minek. Legtöbbször az irodában ettem, és mostanában szinte alig aludtam valamit. Korábban csak a nagyobb ügyeknél fordult elő, de az utóbbi időben jó, ha négy órát tudtam aludni éjjelente. A Main Streeten volt egy társasházi lakásom az emeleten. Alattam Nguyenék laktak, övék volt az italbolt. Gyakorlatilag ők voltak az egyetlen ázsiai házaspár a megyében, és bár a főztjük irtózatosan bűzlött – a kínai éttermekhez képest is –, általában

csendesek voltak, és soha nem kopogtak fel a csöveken, hogy legyenek halkabb, mint az előttük ott lakó idős nő, aki végül infarktusban halt meg. Amúgy sem éltem hangosan, különösen éjszaka ügyeltem a csendre, amikor nem bírtam aludni. Időnként zenét hallgattam, de a tévét már egyáltalán nem néztem, mert az ott látottaktól halottnak éreztem magam. A híreket az újságban olvastam el, a meccseket a rádiós közvetítéseken hallgattam, így nem is volt túl sok értelme megtartani azt a dobozt, de Nguyenék macskája szeretett beugrani az ablakon és a tetején aludni. Nem szerettem túlzottan a macskákat, de az övék nem zavart. Nem dörzsölte folyton magát a lábamhoz, hogy kaját kunyeráljon, és nem hullatta szét a szőrét a lakásban. Csak leült a tévére a nappali egyik végében, én meg ültem vele szemben a másik oldalon, és így pont jól elvoltunk.

Egész éjjel fent voltam, és a holttestre gondoltam. Ha kicsit elszenderültem, elfelejtettem. Felírtam egy papírra, kiket kell felhívnom, és figyeltem, ahogy az óra lassan reggel hétre vált, miközben a macska farka finoman rángatózott.

– És mondja csak, Goodman seriff, melyik hulla maradványainak köszönhetem ezt a mai látogatást?

Dr. Frances Okada semmit sem változott. Igaz, hogy a haja most már ezüstszínű kontyba volt tűzve, és kicsit meghajlott a háta, de még mindig úgy járt-kelt a halottasházban, mint valami istenverte halottas királynő, és még mindig úgy ejtette ki a nevemet, hogy középen elválasztotta – *Good-man* –, mintha valami jó vicc lenne, amit rajta kívül senki más sem ért.

– Én is pont ezt a kérdést akarom feltenni neked, Fran, már pontosan egy órája, amióta azon az átkozott folyosón ücsörgök.

– Belátom, nem volt szép dolog ettől a fiatalembertől – bökött a fejével a sarokban fekvő holttest felé, amelyen egy technikus

dolgozott –, hogy a tegnapi baseballzedzésén aneurizmát kapott. Udvariasabb lett volna, ha magával konzultál először.

Szó nélkül léptem oda az asztalhoz. Anyám mindig arra tanította a húgaimat, hogy a hallgatás gyorsabban véget vet egy vitának, mint ha visszaszólnak. A felvágós halottképekkel pedig már megtanultam bánni, és bármilyen idegesítő is tudott lenni Fran, tudtam, hogy ő fogja azonosítani a holttestet. Bud és Mona pedig várják az eredményt.

A tetem tegnapi óta változott. Szürkésnek tűnt a labor hideg fénye alatt, és a puffadás rosszabb lett. Így már senkire sem hasonlított, különösen nem Hattie-re.

– Leküldtem a röntgenre ezt a lányt, amint behozták. Itt vannak a fogai – becsúszhatta a képet a kivetítőre. – És itt az a lelet, amit a feltételezett áldozatról, Henriettáról küldtek.

– Hattie – javítottam ki, és előrébb léptem, hogy szemügyre vegyem a képeket.

– Látja itt ezt a két lyukat? – mutatott rá mindkét képre. – A tömések tökéletesen egyformák, és mindkét oldalon meg-egyeznek.

Fran ujjai egy pillanatra megállapodtak az alsó állkapocs elferdült fogán. – Nincs szükség DNS-tesztre. Ez a lány Henrietta.

– Hattie – ismételtem meg, kissé ingerültebben, mint ahogy szántam.

– Feltételezhetően tizenkét–tizennyolc órája halott volt, amikor rátaláltak, abból ítélve, hogy már néhány helyen oszlásnak indult. – Fran felhúzott egy pár gumikesztyűt, és a hangja kissé megenyhült. – Ismerte őt?

– Most már úgy sem számít, nem igaz? Kérek egy teljes analízist a gyilkos lehetséges kilétére vonatkozóan. Idegen vér, hajszálak, bármi, amin elindulhatunk. És minél gyorsabban kéne, érthető? Hívjanak, ha kész! – Ezzel már indultam is kifelé az ajtón.

– Miért nem marad itt, hogy végignézze a boncolást? – Ahogy hátranéztem, láttam, hogy végre egyenesen a szemembe

néz, és úgy tornyosul a két nappal ezelőtt még Hattie-hez tartozó, már eltorzult holttest fölé, mintha védelmezni akarná.

– Van más dolgom is.

Bud kocsija a ház előtt parkolt, amikor megálltam előttük, pedig még korán volt – vasárnap reggel, és a templomban még nem ért véget az istentisztelet. Bear, a család fekete labradorja lihegve rohant a lábamhoz, és várta, hogy szokás szerint megvakargassam a füle mögött, miközben elindultam az ajtó felé. Nem is néztem rá. Még csak félúton járhattam, amikor hirtelen kivágódott az ajtó, és megjelent Mona.

Bő, virágos kötényt viselt, a frizurája pedig egy textilizsebkendővel hátrafogott copfból állt. Az ismerőseim közül ő volt az egyetlen ilyen korú nő, aki nem vágatta le a haját, hanem hagyta megnőni, és ez valahogy kortalanságot kölcsönzött neki. Markáns vonásai voltak, az arca és a viselkedése is nyugalmat árasztott, de ma a tekintete szinte remegett.

– Na? – kérdezte türelmetlenül.

– Mona! – levettem a kalapom. – Bud is itthon van?

– Mondd már el, Del! – Ujjaival céltalanul kalapált a combjain, miközben merev testtartásban állt előttem. Olyan volt, mintha a keze önálló életre kelne, és egy pillanatra felvillant a fejemben Hattie félig vízben úszó teste, az a furcsa puffadt testfél, ami mintha levált volna a másíkról.

– Bejöhetek?

– Persze, Del. – Bud tűnt fel Mona mögött, és szélesebbre tárta az ajtót. Feleségét a vállánál fogva hátrahúzta, hogy elléphessek mellette. Mona lerázta magáról a kezét, és előre ment a nappaliba.

Ahogy beléptem, erős vaj- és csokoládéillat csapta meg az orromat. A konyha tele volt sütivel – óriási kupac csokis kekszek és cukrozott linzerek tányérokra halmozva az egész konyhában.

Bud követte a tekintetemet. – Éppen a tegnapi vásárra süttött, amikor jött a hívás, hogy találtak egy holttestet, aztán... – tehetetlenül megvonta a vállát – ...egyszerűen nem hagyta

abba. Még templomba sem ment, azt se tudom, hogy aludt-e egyáltalán tegnap éjjel.

Bud hangja távolinak tűnt, mintha nem is közvetlenül mellette állnék, de nem tudtam megmondani, hogy ez a távolságtartás tőle vagy tőlem eredt-e.

Bementem a nappaliba, és megálltam a kandalló előtt, ahol Hattie és Greg aranykeretbe foglalt iskolai fotói lógtak a falon a kandallópárkány felett. Hattie egy fának támaszkodva állt, karba tett kézzel. Fehér blúzt viselt, amelyre egy virágot tűztek, és az arcán olyan mosoly volt, hogy alig görbült felfelé a szája. De boldognak tűnt. Nem, nem is annyira boldognak. Inkább elégedettnek. Olyan lánynak, aki tudja, mit akar, és azt is, hogyan érje el. Olyan gyereknek, aki viszi majd valamire az életben, és új életet kezdhet majd, távol Pine Valley-től, akinek a férje egy jól menő ügyvéd lesz, aki csak az ünnepekre jön majd haza egy-két gyerekkel, körbemutogatva őket a városban, és aki fényes karriert fut be; de nem annak a gyereknek, aki meghal. Vettem egy pillantást Greg fotójára, ahogy egy mackóval meg egy csöves puskával a kezében pózol. Mielőtt beállt volna a hadseregbe, megnövesztette az azóta leborotvált haját, de később alig várta, hogy rögtön az érettségi után bevonulhasson, és elküldjék Afganisztánba.

Bud leült a kanapéra Mona mellé, megfogta a kezét és várt. Vajon hányadszorra ülök ebben a nappaliban? Talán századszorra, Bud pedig minden alkalommal azt érezte velem, mintha ez az én otthonom is lenne, és a falon függő képek az én családom fotói. Vettem egy mély levegőt, és ránéztem. A haja kezdett már őszülni, és az inge kicsit jobban feszült a hasán, mint régen. Egyenesen a szemembe nézett, amikor beszélni kezdtem hozzá:

– A fogorvos átküldte Hattie fogászati röntgenfelvételeit Rochesterbe, ahová bevitték a lány holttestét, és összehasonlították az áldozat és Hattie fogazatát. Az eredmény pozitív. Hattie-t találták meg.

Mona előrebukott, mintha valaki hátba verte volna, Bud pedig elengedte a kezét, de egyikük sem adott ki egyetlen hangot sem.

– Istenem, Bud, annyira sajnálom! – A torkom összeszorult, de valahogy sikerült kipréselnem a szavakat. – Mona, nem is tudom elmondani, mennyire sajnálom! Ígérem, hogy elkapjuk azt a rohadékot!

Mona a megfakult, zöld szőnyegre bámult. – A fogai?

Bud átnézett rajtam, és a falon függő képekre meredt.

– De mi történt? Hogyan halt meg?

– Ericksonék istállójában találtak rá, lent a tóparton, és úgy tűnik, hogy ott gyilkolták meg. Egy késsel támadt rá valaki, és mellkasi sérülés okozta a halálát.

Bud mozdulatlanul ült, amíg mindezt elmondtam, Mona teste pedig némán rázkódott.

– Azt mondtad, az arca alapján nem lehetett azonosítani.

A francba, mit kell annyit pofáznom! Igyekeztem a lehető legegyszerűbben fogalmazni, és megkímélni őket minden csúnya részlettől.

– A támadó az arcán is sérüléseket okozott a késsel, de ez valószínűleg az után történt, hogy meghalt. Ezt pontosan csak a boncolást követően fogjuk tudni.

Mona halkán felsikoltott. Bud magához tért a transzállapottól, és kinyújtotta felé a kezét, de ő durván eltolta.

– Ne érj hozzám!

Az asszony botladozva felállt, elindult a konyhába, de útközben folyvást a falnak ütközött, és fulladozva fel-feltört belőle a zokogás. Minél messzebbre került, annál hangosabban fejezte ki gyászát. Mona kemény nő volt, és mindig kimondta, amit gondolt. Nem hiszem, hogy a hosszú éves ismeretségünk alatt egyszer is láttam volna őt ennyit sírni. Nem is tudtam elképzelni szörnyűbb dolgot annál, mint egy olyan nőt hallani jajveszélve sírni, mint Mona. Odahajoltam Budhoz, aki még mindig bénultan ült a kanapén.

– Bud, hová ment Hattie pénteken a színdarab után? Tudnom kell mindent arról az estéről, amire csak emlékszel.

Bud úgy tett, mintha nem is hallana, de egy perc elteltével durva kezével végigsimította az arcát, megköszörülte a torkát, aztán a padlóra meredve megszólalt: – Azt mondta, elmegy bulizni. A haverjaival megünneplik a megnyitó előadás sikerét.

– És nem mondta, hogy kivel, kikkel?

– Nem. Azt hittük, az egész stáb együtt megy. Korábban is csinálták már ezt, azon a hétvégén, amikor befejezték a díszletet.

– És nem volt vele valaki, akire emlékszel?

– Mellettünk állt. – A hangja itt elcsuklott, és nyelt egy nagyot. – Ott volt, mellettünk.

A hirtelen zuhanás hangjára mindketten felugrottunk. Átrohantam a konyhán a hálószoza felé, amelyet Bud és Mona közösen használt. Mona az oldalán feküdt egy kisebb asztalka maradványainak tetején. Úgy festett, mintha összeroskadtak volna alatta a lábai. A háta megállíthatatlanul remegett az asztalterítő, a könyvek és fadarabok kavalkádjában. Amikor próbáltam a közelébe lépni, hogy megnézzem, nem sérült-e meg, vadul ütlegetni kezdett, és a zokogása hangos jajgatásba fordult. Visszamentem a nappaliba, és láttam, hogy Bud nem mozdult. Két tenyerét felfelé fordítva ült a kanapén, ujjait begömböltve, mint egy kisbaba.

– Bud!

Nem válaszolt. A tekintete a távolba révedt. A haján észrevettem egy lisztes foltot ott, ahol Mona eltolta magától.

– Bud!

Robotszerű mozdulatokkal állt fel, majd elindult a hálószoza felé. Mona fölé hajolt, és betakarta felesége zokogó alakját a testével. Megtöröltem a szememet, és magukra hagytam őket.

A Pine Valley-i gimnázium egy földszintes tégláépületben kapott helyet a belváros déli részén, azon a helyen, ahol a Main Street üzletsora véget ért, és házak és benzinkutak vették át a helyét. Az épület a hatvanas évek óta változatlan formában állt, akkor építettek hozzá utoljára, egy új tornatermet.

Miután beálltam a félig üres parkolóba, találoztam Jake-vel a bejárat előtt, majd követtük az „új tornaterem” feliratot, ahol már ment a színelőadás. Három örökkévalóságnak tűnő hét telt el azóta, hogy Hattie-nek megígértem, eljövök a vasárnap esti előadásra, és most itt vagyok.

Jake átfutotta a programfüzetet. – Itt azt írják, Hattie Lady Macbeth szerepét játssza.

Halkan beléptünk, és leültünk az üresen maradt székekre a hátsó sorban. A színpadon ketten álltak, mindketten fehér jelmezben, és mögöttük valami kastélyszerű díszlet állt. Felismertem az ázsiai lányt, Portia Nguyent, de a fiút nem. Szóvirágokkal ékesített shakespeare-i nyelven beszéltek, amit soha nem értettem igazán, de amikor egy idő után figyelni kezdtem, rájöttem, miről van szó. A lány megpróbálta rávenni a fiút, hogy öljön meg valakit, ő pedig úgy tűnt, hogy beleegyezett. A jelenet végén a lány odament a fiúhoz, és kitervelte, mit tesznek a gyilkosság után.

– Ha jalkiáltozásuk majd eget ver a halott felett.

A fiú megfogta a lány kezét: – Szilárd vagyok, s a szörnyű tethoz felajzám minden idegem. Jer, és takarja el vidám tekintet csalárd mosolya csalfa terveinket. – Ezzel kivezette a lányt a színpadról.

Az előadás végén félrehívtam az egyik tanárt, és elmondtam, hogy minden szereplővel külön beszélni szeretnék. A férfi elszápadt, de nem kérdezett semmit. A tanárt Peter Lundnak hívták, fiatal volt még, tiszta, rendezett külsevel.

Lund tájékoztatta a szereplőket, hogy egy „gyors megbeszélést” akar, majd a zeneterembe hívott mindenkit. Miután bezárták az ajtót, a gyerekek teljes csendben várakoztak.

– Az előadás remekül sikerült, ohm. Portia... te is nagyon jó voltál. Nemsokára részletesen is megbeszéljük ezt a felvonást, de előtte Goodman seriff szeretne beszélni veletek.

A terem végébe ment, Jake-et és engem egyedül hagyva a srácok előtt. A lányok közül néhányan már sírva fakadtak. Pine Valley valódi kisváros volt, tehát tudtam, hogy órákon belül már mindenki értesül a gyilkosságról.

Nem is akartam sokat teketóriázni, rögtön belevágtam. Mindent kereken elmondtam nekik, ők pedig pontosan úgy reagáltak, ahogyan az várható volt egy csoport fiatalától, akik megtudják, hogy valakit halálra késeltek közülük, és életükben először szembesülnek azzal, hogy ők is halandók. Döbbenet, könnyáradat, és jajgató sírás. A fiúk legtöbbje mozdulatlanra dermedt, és úgy festett, mint akit egy pehelykönnyű madártollal is fel lehet borítani. A lányok nyugtatólag átölelték egymást. Lund a terem hátuljában ült, arcát a kezébe temetve.

Megosztottam velük a történet egy részét, hogy emészthesék, de ezután gyorsan rátértem arra, hogy miért vagyok ott, nem vártam meg, amíg teljesen átveszi az uralmat a trauma.

– Hattie-t péntek este, az előadás után gyilkolták meg. És most az ő kedvéért gondolkozzatok el. Kivel ment haza aznap este? Találkozott vele valamelyikőtök az előadás után, hogy bulizni menjetek vagy bármi más?

– Páran elmentünk a Dairy Queenbe, de ő nem jött velünk – magyarázta a fiú, aki Macbethet játszotta. Most sokkal inkább úgy festett, mint akinek elment az esze, mint néhány perccel korábban a színpadon.

– Tommy is ott volt az előadáson, nem? Nem vele meg Portiával ment el? – kérdezte valaki.

Portia Nguyen kibontakozott egy másik zokogó lány karjából, és sápadt, nedves arccal felpillantott. A fején elferdült

a koronája. – Lehet, nem tudom. Alig beszéltem vele. Még gratulálni sem tudtam neki.

– Tommy hazavitte volna kocsival, ha arra kéri. Ő mindent megtett neki, amit csak kért.

– Tommynak mi a teljes neve? – kérdezte Jake.

– Tommy Kinakis – feleltem. Hattie már közel egy éve együtt járt vele, ha jól emlékszem. Az egyetemi válogatottban tavaly láttam támadóként. Alapos volt, és nehéz volt kikerülni – soha, egyik meccsén sem engedte a hátvédjét pihenni. Ha egy magafajta srác kést akar szúrni valakibe, nincs sok minden, ami megállíthatja.

– Én tudom, mi ölte meg – szólalt meg hirtelen Portia, majd felállt, és szembefordult velem, mintha neki akarna kezdeni egy hosszabb monológnak a színpadon. – Az átok.

– Ezt hogy érted?

A gyerekek közül többen felkiáltottak, és a szájuk elé kapták a kezüket.

– Az átok végzett Hattie-vel. Macbeth átka.